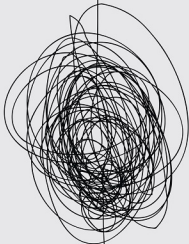

Katarína
Fedorová

*Si rodič, čo sa obetoval!
Vycapíš si na tvár utrpenie,
ktoré nemožno spochybniť.*

**VYŠŠIA
MOC**

VYŠŠIA MOC

KATARÍNA FEDOROVÁ

VYŠŠIA MOC

slovar

Copyright © Katarína Fedorová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5588-8

Ninočka, odnes to preč, veď ti to umrie! Babka vztýčila kostnaté prsty vo varovnom geste. Nina stála vo dverách svojej detskej izby, zvierajúc Robka v náručí. Čo ak jej naozaj umrie? Ako by sa už len ona mohla postarať o decko! Sú s Robkom bez šance, to bez debaty. Strnulo sa posadila na váľandu. Má ho nakrímiť? Uložiť spať? Zaskučal tým svojím otravným spôsobom. Napadlo jej, že mu je možno teplo. Áno, isto je to tak. Veď sú vnútri. Keď človek príde s deckom zvonku, musí ho vyzliecť, to je jasné. Nepomohlo. Skučanie prešlo do vresku. Babka sa dobíjala do zamknutej izby. Ni-noč-ka! Musíš to odniesť! Umrie ti! Nina sa rozplakala. V hlave jej búšilo. Nemám na to! Zachránila ju mama. Veď mu daj najesť, isto je hladný! zakričala na Ninu cez dvere. A babku si nevšímaj!

Nevšímať si babku nebolo možné. Správala sa krajne nezvyčajne. Celé dni pochodovala po byte a šepkala si neznáme modlitby. Šušušušu, Ježišu, šešešeše! Vybíehala na chodbu a kričala, že hladuje. Pomôžte mi! Mučia ma! Susedia sa, pochopiteľne, sťažovali. Privolali sociálnu pracovníčku. Slušne zaklopala a vytasila legitimáciu. Som oprávnená skontrolovať vašu starú mamu! No nech sa páči! Len kontroluj! Zisti pochybenia a odvez ju preč! Nazrela do skríň, prezrela kuchyňu, viedla s babkou osobný rozhovor. Zavrite ich do basy, týrajú ma! Pracovníčka pochopila, ako sa veci majú. Dačo si zapísala do notesa, chvatne sa rozlúčila a viac neprišla. Babka s nimi bývala ďalej.

Mama sa tým odmietala zaoberať. Je to moja matka! Musím sa o ňu postarať. Nemôžem ju dať do starobinca. Dnes tam dám ja babku a zajtra ty mňa! Mama nechápala, že je to naopak. Vďaka životu s babkou by tam Nina šupla mamu bez najmenšieho zaváhania. Za záchranu pred starobincem nebola babka vďačná. Hladuješ ma! Nenávidíš! Veď počkaj, keď príde Jožko! Poviem mu, aká si! Nedá si ma. Zachráni ma. Syn je syn! Príležitostí zachrániť babku nemal Jožko mnoho. Chodil za ňou len raz ročne, na narodeniny. Aj so svojou ženou, tučnou Macou. Ako darček nosili babke konzervy. Sardinky, trenčiansky párok s fazuľou,

lančmít. Každý rok iná pochúťka. Babka reagovala nadšene. Otvor mi to, Ninočka, hneď si zajem!

Babka im prischla po dedkovej smrti. Logicky. Jožko má vlastný život. Nevedel by sa o ňu postarať. Dcéra je dcéra! Navyše sa mama prepočítala. Čakala, že to bude mať rýchly spád. Babka bude čoraz slabšia, až uľahne na lôžko. Z lôžka si mamu privolá. Pohladká ju po vlasoch a povie, že ju ľúbi. Viac ako Joža. Najviac. Potom naposledy vydýchne. Mama si poplače. Celá rodina bude vedieť, s akou láskou ju doopatrovala. Iste, že to dopadlo úplne inak. Modlitby. Búšenie. Hlad. Trvalo to celé roky. Ťažko sa to dalo vydržať.

Otec odišiel, keď bola Nina malá. Toto znášať nebudem! Mama sa cez to nepreniesla. Otca pred Ninou hanila. Zbabelec! Ušiel za svojou štetkou a nás nechal samé! Takto sa vykašľať na vlastnú dcéru. Keby ťa mal rád, zostal by pri tebe! Mamine slová brala Nina vážne. Keď po ňu prišiel, dostávala záchvaty. Křčovito sa mamy držala. Zavýjala. Vidiš, čo robíš! si-pela naňho mama. Nechce ťa! Chvíľu s tým bojoval, napokon sa vzdal. Mamu to veľmi upokojilo. Snažila sa zo všetkých síl, aby mala Nina šťastné detstvo. Čítala jej, spievala, jazdievali na výlety. Nina sa na mamu nemohla sťažovať. Babka im sprvu pomáhala. S postupujúcim bláznením menila k Nine postoj. Dievča bez otca, to nedopadne dobre! Bude z nej kurva, prespanka! Dovoľcie domov nemanželské decko!

Naplniť babkine proroctvá Nina neplánovala. Dieťa sa jej prosto stalo. Dlho tomu nemohla uveriť. Každé ráno išla do školy, akoby sa nič nedialo. Potom prišlo zimné skúškové. Musela sa učiť, to je jasné. Po skúškovom bola v piatom mesiaci. Už sa nedalo nič robiť. Aj tak by nič nespravila. Nešlo o ochranu posvätného života. Takýmto konceptom Nina neverila. Bolo jej odporné to riešiť. Ísť do nemocnice, rozčapovať sa pred cudzími ľuďmi, znášať ich pohľady a reči. Tak ste si zašantili, čo?! Drogéria bola zavretá? Nerobiť nič bolo jednoduchšie. Stačilo si to nevšímať. Aj tak spočiatku nevedela, čo si má všímať. Ako si to celé predstaviť.

Mama si mnohé predstaviť vedela. Často z toho bola na nervy. Kto je otec? Povedz mi kto?! Nina si nebola istá. Fakultnú žúrku si pamätala len mat-

ne. Bavila sa so spolužiakom, aj s ním bola dakde na dvore. Potom tancovala s iným spolužiakom. Viac nevedela. Na takýchto indíciách ťažko vybudovať presvedčivú dôkaznú situáciu. Navyše do toho nechcela nikoho zaťahovať. Ešte by sa k tomu vyjadroval! Alebo horšie: jeho rodičia! Gánili by na ňu. Odsudzovali. Navrhovali vlastné riešenia. Nie, to by nešlo. Bolo by to nepríjemné. Ved' je to jej telo! Iba jej vec! A mamy s babkou, samozrejme.

Mama sa s predstavou vnúčatka napokon zmierila. Možno je to aj lepšie. Aspoň nebudeš musieť znášať žiadneho debila. Ani sa báť, že ti ujde! Nepríjemné spomienky zahнала konštruktívne. Všetko mala premyslené. Babke o tehotenstve nič nepovedia. S jej chabým zrakom nemá šancu si to všimnúť. Potom jej voľačo nahovoria. Napríklad, že je to decko maminej žiačky, ktoré mama opatruje, aby si žiačka mohla v pokoji dorobiť deviaty ročník. A Nina nech sa nebojí. Spolu to zvládnú. Ani školu nebude musieť prerušiť. Vybaví si individuálny študijný plán. Budú bývať spolu a mama jej pomôže. Mamina rozhodnosť Ninu upokojila. No dobre, to by šlo. Kúpila decku rozkošné dupačky a predstavovala si, ako ho do nich navlieka.

Vyplniť dni výlučne radostnými predstavami nebolo možné. Vnímala pohľady spolužiačok aj ich naoko povzbudivé reči. Aspoň to budeš mať

za sebou! My budeme rodiť a ty si zatiaľ vybuduješ kariéru! Nina na ne zmätene hľadela. Ako vedia, že nebude rodiť s nimi? To si ju s dieťaťom nikto nevezme?! Na to predtým nepomyslela! Čakáreň u lekára nemohla viac znieť. Všetky tie šťastné dvojice. Muž kladie žene ruku na brucho, vyčkáva pohyby. Radostne sa usmievajú. Pravda, nie všetci. Mnohí muži sa tam očividne nudili. Civali do telefónov alebo len tak doblba. Dávali najavo, že sú dotiahnutí proti svojej vôli. Ale aj tak, boli tam. Pomohli by, ak by bolo treba. Zdvihli spadnutý predmet, doniesli džúsik, vypočuli ponosy. Ako ma páli záha! Bolia kríže! Opúchajú nohy! Nina sa nemala komu sťažovať. Vedela, čo by jej mama povedala. Máš, čo si chcela! Si dospelá, nes si následky svojich rozhodnutí! S maminým konceptom dospelosti teoreticky súhlasila. V praxi sa dal ťažko vydržať. O akom rozhodnutí sa vlastne bavíme? Ísť na párty? Piť tam liehoviny? Posedávať na dvore? Iného rozhodnutia si nebola vedomá. Mala som zníženú príčetnosť! Toto rozhodnutie by sa mi nemalo počítať!

Často na ňu doliehali pochybnosti. Čo ak je to celé nenapraviteľné? Čo ak si zničila budúcnosť? Prečo vlastne nešla na potrat? Navždy bude mať to dieťa na krku? Nikdy sa nevyspí! Nedokončí školu. Ba čo horšie: stučnie! Aj tučná Maca predsa stučnela po pôrode! Babka vravela, že predtým bola

úplne chudá. *Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú.*
A zrazu bác! Vtáčik nestíha oči pučiť! Čo ak aj decko funguje na podobnom princípe? Namotáš sa na dupačky a individuálny plán, a zrazu bác! Si vybavený! Panicky zvažovala možnosti. Čo keby ho niekomu dala? Ved' sú toho plné časopisy. Ľudia sú neplodní a túžia po deťoch. Mohla by im pomôcť. Bol by to dobrý skutok. Aj mame by to vysvetlila. Možno by ju to nakoniec potešilo. A keby aj nie, je predsa dospelá, mama jej nemá čo do toho hovoriť. Ponesie si následky, bla-bla-bla! Ale uniesla by tie následky? Stretnúť v meste dieťa v zodpovedajúcom veku a nevedieť, či nie je jej? No tak by sa na deti nepozerala, je tam toho! Aj tak jej lezú na nervy. Čo ak jej aj to vlastné polezie? Ak by si ho nechala. A čo by s ním robila? Navliekla mu tie nové dupačky a čo ďalej? Ved' vôbec netuší, čo sa s takým deckom robí! Bude škriekať, určite. Ako ho utíši? No, možno ho utíši babka. Aspoň bude konečne niekomu na osoh. Priviaže si dieťa na chrbát a môže s ním pochodovať po byte. Zarecituje mu žalmy, zanôti dáky hymnus. To bude prirodzená výchova! Nosia ťa a ešte ti aj hmkajú! S predstavou adopcie sa pohrávala až do konca. Potom Robka uvidela. Privinula. Prisal sa. Dať preč ho nešlo.